

gjøre opmærksom paa, hvad der igrøvrigt kan læses i Betænkningen til § 26, at, skjøndt den er bleven 33,000 Kr. højere ved denne Behandling, end det, vi have foreslaaet, er den endel under, hvad de ærede Medlemmer foreslog ifjor, og 583,000 Kr. mindre, end Gjennemsnittet har været paa dette Punkt i Finantslovene for Valgperioden fra 25de April 1876. Dernæst skal der, efter det ærede Medlems Mening, være bygget et fast Fort. Det var det ærede Medlem, der fortalte det, og han beskrev det Fort, men han glemte at beskrive os, at det var ham, der opbyggede det ifjor ved sine Bevillinger (Afbrudelse). Det var ham, der forstærkede Fortene ifjor ved sine Bevillinger. Dette Fort er det ærede Medlems Bælt (Afbrudelse af Holstein-Ledreborg). Skulde det heller ikke være rigtigt, at det ærede Medlem har bevilget til Prøvestenen, Trekroner, Mellemfortet og Fortet ved Raskbrændertiet Beløb dels den 8de November 1877 og dels den 29de Marts ifjor? Seg veed ikke, om det ærede Medlem siger, at det ogsaa er galt? Hvis det ærede Medlem vil gjøre Indsigelse mod dette, kunde jeg ønske, at hans Indsigelse maatte faae en bestemt Form, thi det er et Faktum, jeg har anført, og mit Svar vilde derfor ogsaa faae en bestemt Form. Seg agter ikke at spille med Ord, og jeg anser det for en alvorlig Sag at tale om Finantsloven ved dens 3die Behandling, jeg ønsker ikke at sige Andet, end hvad der er faktisk rigtigt. Dernæst vil jeg tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til Politikk. Efter den Maade, hvorpaa jeg personligt og ligeledes mine Venner ere blevene omtalte med Hensyn til denne Sag, og efter den Leilighed, der er givet mig, tror jeg ikke, det vil være rigtigt helt at undlade det, men jeg skal ganske vist faa meget som muligt søge at indbefomme den ærede Formands Opfordring til mig. Seg skal først benytte Leiligheden til at afslægge mine Venner en Tak, fordi de have vist en saadan haade saglig Indsigt og politisk Takt, at de have leveret os en saa god Finantslov, som der albrig nogensinde før, selv da vi vare et stort Flertal, er leveret Mage til. Der har, saa længe vi have haft Finantslove, lige siden 1849, ikke ved Behandlingen af Finantsloven været indvundet saa betydelige Bespareser, samtidig med at det er lykkedes os at faae en Finantslov, som uden at træde Andres Anskuelse for nær, er saaledes, at vi kunne være bekendte at byde endog en Modstandsregjering den, idet alt Hensyn er taget til Folkets og Landets Larm. Det ærede Medlem fra Leire gif i sine Betragtninger ud fra, hvad jeg skulde have sagt ved 1ste Behandling. Det ærede Medlem kan være ganske rolig, han vil ikke finde nogen Udtalelse fra mig, som ikke gaar ud fra en bestemt politisk Løstegang. Seg siger ikke om Stillingen Et idag og et Andet imorgen. Efter Situationens Bestaendighed danner jeg mig ved rolig Overveelse min Opfattelse, og saa forfølger jeg den Overbevisning,

jeg er kommen til med nødvendig Konsekvens. Det ærede Medlem vil erindre, at han trods tidligere Modstand engang var Medlem af et stort Parti, der satte Folkesejlvstyrelsestanken som sit Maal. Dette Parti gif i Stykker engang imellem, og det ærede Medlem fra Møen (Bjosen), som talte saa smukt theoretisk om at holde sammen og om det Særgelige i at splittes ad, maa vistnok have en meget god Erfaring i disse Forhold — jeg minder saaledes om Foraaret 1875. Smidlertid naaede vi sammen saa vidt, at vi fik Provisoriet, og hvem der har hørt os før og efter, skulde have troet, at havde dette Parti nogensinde forstaaet sin Opgave og været den voren, maatte det have været under disse Forhold. Svad der skete, skal jeg ikke nærmere indlade mig paa, men det er sikkert nok, at Maalet skød man tilside og os med for at jage efter Skjgger. Seg vil ikke sige, at man blev snydt, men Planerne mislykkedes, og saa stod man der. (Afbrudelse.) Seg mener virkelig, at man ikke blev snydt; thi der var Ingen, der havde givet Løfter; det er blot en Forestilling, man har havt. Men altsaa, det mislykkedes, og saa opfandt man en ny Politikk, nemlig at Rigsdagens eneste Middell — den havde kun eet; nogle Uger i Forveien havde den slet intet havt — var Forhandling. Paa dette gif man saa Sommeren over, men da Efteraaret kom, skulde man ingen Forhandling have mere. Saa var Rigsdagens eneste Middell: Ingen Forhandling. Efter denne Erfaring og den Lidelse og Skuffelse, som man har kastet ud over Folket, kan det ærede Medlem vel forstaa, at, medens jeg og mine Venner ikke et Dieblit have tvivlet eller tvivle, hverken om vort Programs Sandhed eller om dets Seir, og derfor vide, at det kun er en midlertidig Seir, som det nuværende Ministerium har vundet, om end Midlertidigheden kan vare længe — jeg siger, at medens vi altsaa ikke et Dieblit have tvivlet om, at vort Program nok skal seire, og vort Haab altsaa ikke i mindste Maade er svækket, maatte vi dog sige os selv, at en sund demokratisk Følelse — det er i alt Fald min Betragtning — maatte forhindre os fra at stille os an, som om vi vare et Flertal igjen. Vi kunde, ledede af den samme Følelse, ikke stille os an som eet Flertalparti, der kunde kæmpe parlamentarisk mod dette eller hint Ministerium, naar Kampen, som hidtil, hvert andet Aar kunde ventes at slaa om i sin Modsætning hos vore ærede foridums Venner, der i Foraaret 1877 kunde fortælle os, at Ministeriet vilde komme til at græde og hyle, og om Sommeren fortalte os, at der ikke kunde være Tale om Forhandling med Provisorister, men om Efteraaret forhandlede med alle mulige Provisorister, som atter i Foraaret 1878 havde „Forhandling“, et Middell, der paany blev borte om Efteraaret. Seg siger, saadanne 2—3 Aars Politikk maa enhver Anden slutte sig til, beundre og følge — jeg kan det ikke! Seg kan ikke gjøre